

klopotači v svoji zaslepnosti mislijo? No, pa pogledjmo, v katerem od vas treh je več strupa ali giffa! Kaj se je zgodilo že mnogokrat pri „Kreisgerichtu“ v Mariboru pred porotniki? V katerem listu ali časniku so porotniki in sodniki več giffa našli, v nesrečni familliji „Slov. Gospodarja“ ali v „Štajercu“? Kaj so imeli gospodje duhovniki: Križanič, Muršec, Korošec, Šegula in drugi pred porotniki v sodišču opraviti?! So li bili zatoženi, da medico — ali druge občno znane zdrave dušne hrane za prosto kmetsko ljudstvo kuhajo in prodajo? Ne! gift, nevaren duševni gift so v svojih spisih prostemu ljudstvu ponujali — ker so bili tega krivega spoznani! Zdaj pa ljubi kmetje in blagi fantje razsodite, kje je več giftnih krot in če to po zdravi pameti spoznate, tako se ne bodele tem krivim fantom udali, da bi „Štajerca“ po poročilu „Andražkega“ klopotača na smetišče metali, ampak skopajte globoke jame blizu stranišč — in zagrebajte one liste, v katerih more gotovo mnogo strupa ali giffa biti, da ga celo porotniki in sodniki ne morejo prekriti. Podpirajte in naročujte za naprej, to je v letu 1902 vsi le „Štajerca“ ki vas ne napeljuje drugači misleče ljudi psovati in sovražiti. Vedite da je božja volja, da različni ljudje morajo skupaj živeti, eden drugemu pomagati, kakor roka roki in obedve celemu truplu. Nek župnik ali farnešter, ki je zvedel, da eden njegovih občanov „Štajerca“ bere, je rekel: „Za božjo voljo, pustite „Štajerca“, to je strašno grešen list.“ Kmet pa mu je odgovoril, da nič grešnega v njem ne najde, ker ta list kmetsko ljudstvo le podučuje v njihovih opravilih. Kmetov je hvala Bogu še ogromno število, ki razsodijo, kje je največje gnojišče grehov in da nima vso prosto ljudstvo mren na očeh, in da vidi, kako luč, ki bi morala mirno razsvetljevati božja pota, sem ter tje vgasnuje. — Ti pa Andražki fant, sposodi si neki list, ki so ga sv. oče papež

## Kako je hlapec gospoda manire učil.

Znano ti je, dragi bralec, da človek ni nikoli preveč pameten in da se mora celo življenje učiti. Njegovih učiteljev je veliko. Tu vidi pri svojem sosedu kaj novega, tam zopet najde kak dober nauk v bukvicah; mnogo lepega se lahko nauči iz časopisov, posebno iz vrlega „Štajerca“, najbolj pa človeka izpametuje izkušnja. Včasih pa ga kaka mala, navadna stvar k boljšemu spoznanju pripelje. Zato se čudi, ko ti popišem, kako je imetnega angleškega pisatelja Sterna navaden hlapec manire učil.

Sterne je zelo rad imel divjačino. Neki prijatelj mu je velikokrat po svojem hlapcu poslal kakega zajca, jerebico ali kos srne. Ti darovi so ga sicer zmirom zelo razveselili, a vendar je vsakokrat pozabil služabniku kaj za pijačo (trinkgeld) dati. To pa je hlapca tako razjezilo, da je trdno sklenil, mu pokazati, kaj je njegova dolžnost.

Nekega dne ga je gospod zopet poslal k Sternu z malim darom. Ko je k njemu prišel, ni nič potrkal, ampak je kar vstopil v hišo, malo privzdignil klobuček, vrgel jerebico na mizo in par besed za-

Leo XIII. pred kratkim časom spisali in škofom poslali, preberi ga, potem pa bodi pameten in gleda, da svoje brate, ki s teboj nepotrebno po „Štajercu“ udrihajo — pomiriš. Stermski.

**Iz Stoperc.** (Najnovejše vesti). Ni še se izpilo dosti vina, odkar so v naši vasi bajé ustanovili „liberalno“ društvo „Fidel“. Smoter, katerega to društvo zasleduje, je razširjati „Štajerca“. Društveniki so namreč vsi vneti čitatelji in častilci „Štajerca“. Geslo, katero jih vodi, je: „Naš Dom“ v peč, „Štajerca“ v roke“. — Razglasilo se je tudi, da bodo v kratkem v Stopercih otvorili hotel. Mislimo, da bode ta novost posebno izletnike na Donačko goro razveselila. Vedno bodo najukusnejša mrzla in topla jedila pripravljena. Posode bodo velike in snažne, cena pa nizka. Utrujenji popotniki našli bodo prav prijetno ležišče v sladko duhtečem senu pod streho. — Vidite, tudi mi Stopercani napredujemo. Stopercan.

**Izpred mariborskega porotnega sodišča.** (Zverinska roblina). Pred porotniki stali so 26. m. m. 32letna Alojzija Germič, soproga Tomaža Germiča, njena gluhonema brata Fran Lovrec in Josip Holc ter njih mati, Marija Rantuša. Ta se je kot dekle pisala Holc. Omožila se je potem z nekim Lovrecem in kasneje z Rantušo, kar je vzrok, da se njeni otroci različno pišejo. Zatoženi so bili, da so skupno umorili leta 1897. soproga Alojzije Germič, katerega so potem razsekali na kosce ter ga kuhali tako dolgo v kotlu, da se je meso povsem razkuhalo; kosti so pa sežgali. Umorjenčeva soproga je priznala, da je po hudem prepiru ustrelil njen brat Lovrec njenega moža ter je zakopal mrtvečevo truplo v kleti. Toda njiju mati jima je svetovala, naj razsekata truplo in ga kuhata tako dolgo, da se bo meso razkuhalo. Storili so tudi res tako, kakor jim je mati rekla. Na njen svet, naj dajo razkuhan meso in

mrmral. Sterne se je hudo začudil in potem rekel: „Moj ljubi, ali ne veš, kaj se hlapcu spodobi? Tvoj gospod ti gotovo ni zapovedal, da se moraš tako robatu obnašati. Jaz ti bom zdaj pokazal, kaj bi bil ti moral storiti. Sem na ta stol se vsedi in misli, da si jaz!“ Po teh bosedah gre Sterne iz hiše in prav pohlevno potrka na vrata. Hlapec se zadere: „Le hitro noter!“ Sterne ponižno vstopi, se lepo prikloni, mirno položi divjačino na mizo in lepo reče: „Moj gospod so vam tu le nekaj malega poslali. Srčno vas pozdravljajo in želijo, da bi vam prav dobro teknilo.“ Hlapec se nasmehne in si misli: čakaj, zdaj te pa imam v kremplih. Ko je Sterne jenjal govoriti, vstal je hlapec in ljubeznivo odgovoril: „Povej svojemu častitemu gospodu, da se prav lepo zahvalim in da ga priščno pozdravim.“ Med tem pa potegne iz aržeta nekaj denarja in ga ponudi Sternu, rekoč: „Tu pa imaš ti nekaj malega! Kupi si glažek vinca in ga spij na moje zdavje!“ Pri teh besedah bi bil Sterne skoraj od smeha poknil. Hitro je tudi on v aržet segel in hlapcu lep „trinkeld“ dal.

Pozneje ni bilo treba Sternu več tožiti o hlapčevi robatosti, hlapcu pa ne zavoljo Sternove skoposti.